

Arrest

nr. 99 250 van 19 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 4 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 november 2012 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die *loco* advocaat D. MBOG verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster op 30 december 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) indient. Op 25 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt, waarbij aan de verzoekster ook het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 29 november 2012 wordt aan de verzoekster het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing, die op 29 november 2012 ter kennis gebracht wordt.

Op 10 december 2012 dient de verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in. Op 11 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt.

De verzoekster zou op 11 december 2012 gerepatrieerd worden, maar weigert aan boord te gaan en wordt opnieuw opgesloten.

De partner van de verzoekster doet op 28 december 2012 een aangifte van huwelijk met de verzoekster bij de gemeente Brecht. Dit huwelijk zou plaatsvinden op 9 februari 2013.

De verzoekster zou op 12 januari 2013 gerepatrieerd worden, maar deze repatriëring wordt geannuleerd omwille van het lopende huwelijksdossier.

Op 16 januari 2013 beslist de ambtenaar van de burgerlijk stand van de gemeente Brecht dat het voorgenomen huwelijk mag voltrokken worden.

Op 16 januari 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris dat de verzoekster mag vrijgesteld worden wegens het huwelijk.

Ter zitting konden geen van beide partijen meedelen of dit huwelijk effectief is voltrokken.

De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie A. P., attaché wordt aan de genaamde A., R.L.A. (...) die de Surinaamse nationaliteit heeft, het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië<3>, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

- 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.
- Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.
- artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum in haar paspoort.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat haar betekend werd op 09.08.2011.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland,

Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft op 30.12.2010 een aanvraag machtiging tot verblijf ingediend op basis van artikel 9ter (medische redenen). Deze aanvraag werd op 25.01.2011 onontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing met het bevel werden aan betrokkene betekend op 09.08.2011. Het bevel was geldig tot 08.09.2011, betrokkene heeft hier echter geen gevolg aan gegeven.

'Betrokkene heeft zich samen met de heer V. gemeld bij de burgerlijke stand van Brecht met het oog op het inwinnen van informatie mbt een wettelijke samenwoning. Er werd nog geen wettelijke samenwoning geregistreerd. Bovendien, haar intentie tot wettelijke samenwoning geeft haar niet automatisch recht op verblijf.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een manu militari tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Suriname.

- In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 jaar (maximum drie jaar) omdat:

- 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 09/08/2011. Er werd dus niet aan de terugkeerverplichting voldaan."

2. Over de onontvankelijkheid

De verwerende partij voert aan dat het beroep onontvankelijk is aangezien de verzoekende partij het door artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingewet vereiste belang ontbeert. De verwerende partij stelt daarbij dat het bevel om het grondgebied te verlaten immers niet gedwongen zal uitgevoerd worden, gelet op de huwelijksaangifte van de verzoekster en haar Belgische partner. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing zou aan de verzoekster dan ook geen voordeel opleveren.

Verwerende partij verwijst daarvoor naar de omzendbrief van 13 september 2005 waar wordt gesteld: "Indien een vreemdeling, aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd of wordt, in het Rijk in het huwelijk wil treden met een Belg of met een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden of om er zich te vestigen, zal de Dienst Vreemdelingenzaken niet overgaan tot de gedwongen uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten tot aan de dag volgend op de dag van de huwelijksvoltrekking of tot de dag van de weigering door de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken of nog tot het verstrijken van de termijn bedoeld in artikel 165, § 3 van het Burgerlijk Wetboek."

Ter zitting wordt verwerende partij gevraagd of de opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid nog geldt in zoverre verzoekster reeds in het huwelijk zou zijn getreden of het huwelijk zou zijn geweigerd. Verwerende partij kan niet bevestigen of het huwelijk al dan niet plaats heeft gehad en stelt zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen. Ook de raadsman van verzoekster blijft in gebrek om hierover enige inlichting te verschaffen.

Of het huwelijk nu wel of niet heeft plaats gehad op 9 februari 2013, feit is dat het op basis van de omzendbrief niet kon worden overgegaan tot de gedwongen uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten tot op 10 februari 2013. Nu deze datum reeds is gepasseerd, stelt de Raad vast dat een gedwongen uitvoering van het bevel in beginsel terug mogelijk is en dat verzoekster aldus terug belang heeft bij het onderhavig beroep.

De exceptie van onontvankelijkheid wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM). Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Enig middel : Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens; De bestreden beslissing schendt de bepalingen van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens luidt als volgt:

- 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op bescherming van het gezinsleven of familieleven mag ingeroepen worden door alle rechtssubjecten die de facto een gezin vormen.

In de Chorfi-zaak, stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de relatie tussen ouders en minderjarige kinderen steeds valt onder het begrip "gezinsleven", zelfs wanneer deze niet samenwonen. (EHRM, 7 augustus 1996, Chorti t. België, TVR1997, nr. 3);

Ook andere de facto familiebanden kunnen dus onder het begrip "gezin" vallen: bvb grootouders en kleinkinderen, adoptant en adoptiekind, pleeggezin en ongehuwde samenwoners;

Het Europees Hof voor de rechten van de Mens hanteert twee criteria om tot het bestaan van een familieleven te besluiten. Primo wordt het bestaan van een band of aanverwantschap nagegaan. Secundo wordt vereist dat de familiale band voldoende "hecht" is.

Sedert meer dan twee jaar onderhoudt verzoekster een duurzame relatie en woont samen met een Belgische onderdaan, de heer V.

Verzoekster en haar partner hebben zich onlangs bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van Brecht aangeboden met het oog op de verklaring van de wettelijke samenwoning.

Hieruit kan de hechtheid van hun band afgeleid worden.

De inmenging in het familieleven is enkel mogelijk indien dit noodzakelijk is in de democratische samenleving. Dit betekent dat de inmenging onder meer moet beantwoorden aan een "dwingende maatschappelijke behoefte" en "proportioneel moet zijn aan het gerechtvaardigd doel dat wordt nagestreefd; (RvSt nr. 26.933, R.W1986-87,2854; RvSt 13/02/1992, nr. 38739, Arr. RvSt 1992);

Er is in casu geen sprake van dwingende maatschappelijk behoefte, daar verzoekster geen gevaar betekent voor de Belgische samenleving.

Bij de afweging van grondrechten en belangen moeten de grondrechten zwaarder wegen omdat zij normhiërarchisch hoger staan dan gewone, legitieme belangen. De inmenging moet een legitiem doel nastreven zoals de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde, het voorkomen van strafbare feiten, bescherming van de gezondheid en de goede zeden;

Het staat vast dat verzoekster geen gevaar betekent voor de openbare orde of openbare veiligheid het economisch welzijn, de gezondheid of de goede zeden.

Verzoekster verwijst bovendien naar de volgende arresten van de Raad van State:

"Art. 8 EVRM bepaalt dat de overheid waarbij een verzoek op een verblijfsvergunning aanhangig werd gemaakt op grond van art. 9 lid 3, vreemdelingenwet, het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn gezinsleven moet beoordelen in het licht van de voorschriften inzake algemeen belang die worden opgesomd door dit artikel.

Overwegende dat verzoeker enkel een gezinsleven kan hebben in België en dat de Belgische staat niet bewijst dat één van bij art. 8 EVRM bedoelde voorschriften in verband met het algemeen belang in het gedrang wordt gebracht, vernietigt de Raad van State de beslissing van de verblijfsvergunning die was aangevraagd op grond van art. 9 lid 3, Vreemdelingenwet. (RvSt nr. 43.821, 13 juli 1993, Rev. Dr. Étr., 1994,27)

In het arrest van 01 april 1996 besliste de Raad van State het volgende:

Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art; 8.1. EVRM wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art; 8.2 van hetzelfde verdrag. De vreemdelingenwet past in het kader van dit lid. Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen

schending van voornoemd artikel 8 inhoudt, kan de uitvoering van de verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop artikel 9, lid 3 Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2de lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's daaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen. De onmiddellijke uitvoering van de beslissing zou kunnen leiden tot de volledige en herstelbare verbreking van het contact tussen de verzoeker en zijn kinderen en kleinkinderen. (RvSt nr. 58.969, 1 april 1996, T. Vreemd. 1997, 29)

Verzoekster verwijst tenslotte naar het volgende arrest van 25 september 1996:

De aangevochten akte (het bevel om het grondgebied te verlaten) vormt een inmenging in het privéleven van verzoekster. Deze inmenging is bij wet voorzien en beoogt een wettig doel, namelijk 'de economische welvaart van het land'. Om in overeenstemming te zijn met de vereisten van artikel 8 EVRM, moet ze evenwel 'nodig zijn in een democratische samenleving', dat wil zeggen gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte, en moet ze, meer in het bijzonder, evenredig zijn met het nagestreefde doel (Hof Mensenrechten 13 juli 1995 (Nasri)).

Verzoekster leeft sinds negen jaar in België en ze heeft daar noodzakelijkerwijze intense sociale en affectieve banden gesmeed. Ze heeft geen enkele binding meer met haar vaderland. Bovendien wordt nergens aangetoond dat de tweejarige zoon van verzoekster, zonder ernstige gevolgen, een totale breuk met de omgeving waarin hij altijd heeft geleefd, zou kunnen doorstaan. In deze bijzondere omstandigheden, kan de inbreuk in het privé- en gezinsleven van verzoekster, die haar verwijdering van het grondgebied zou inhouden, niet worden beschouwd als zijnde redelijkerwijze evenredig met het nagestreefde doel. (RvSt nr. 61.972, 25 september 1996, T. Vreemd. 1997,31)

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 8 EVRM schendt; In toepassing van het enig middel is de bestreden beslissing dan ook nietig."

3.2. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé- en gezinsleven en luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.3. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

3.4. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.5. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie/gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie/gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

3.6. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip “gezinsleven” noch het begrip “privéleven”. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip “privéleven” wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie/gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

3.7. Wat het bestaan van een familie/gezins- en privéleven in hoofde van de verzoekster betreft

De verzoekster voert aan dat ze samenwoont met haar partner van Belgische nationaliteit en dat beide zich hebben aangeboden bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Brecht met het oog op het afsluiten van een verklaring van wettelijke samenwoning. Volgens de verzoekster is er hierdoor sprake van het bestaan van een hechte band die zou beschermd worden door artikel 8 EVRM.

Dit wordt door de verweerder echter betwist. De verwerende partij voert aan dat zowel de ambtenaar van de burgerlijke stand als de rechtbank van Eerste aanleg en het Hof van Beroep van oordeel zijn dat het huwelijk van de verzoekster niet op gericht is op de totstandkoming van een levensgemeenschap, maar op verblijfsrechtelijk voordeel. Er zou dan ook geen sprake zijn van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven.

Uit het administratief dossier blijkt echter dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Brecht op 16 januari 2013 aan de verzoekster en haar partner de toestemming heeft gegeven om te huwen op 9 februari 2013. De ambtenaar stelt daarbij uitdrukkelijk dat door het parket geen negatief advies gegeven werd met betrekking tot het voorgenomen huwelijk. Het betoog van de verweerder wordt dus tegengesproken door de stukken van het administratief dossier en houdt dan ook geen stand.

Gelet op het voorgenomen en toegelaten huwelijk wordt het bestaan van een gezinsleven tussen de verzoekster en haar partner aangenomen.

3.8. Waar de verzoekster de schending opwerpt van artikel 8 EVRM omdat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op het gezinsleven dat ze leidt met haar partner, herinnert de Raad eraan dat deze bepaling erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Indien het een situatie van eerste toelating betreft, *quod in casu*, dan dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de “*fair balance*”-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, par. 89)

3.9. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, *in casu* voorwaarden voor de erkenning van een verblijfsrecht als partner van een Belgische onderdaan. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verzoekster deze voorwaarden niet vervult.

3.10. Verzoekster toont niet concreet aan op welke wijze haar gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken door de bestreden beslissing.

De verzoekster toont op geen enkele wijze aan dat ze haar gezinsleven met haar Belgische partner niet kan verderzetten in haar land van herkomst of elders.

Verzoekster toont met haar overwegend theoretisch betoog waarbij op algemene wijze verwezen wordt naar rechtspraak van de Raad van State zonder te concretiseren dat zij zich in een gelijkaardig geval bevindt als de vreemdeling waarop de aangehaalde rechtspraak betrekking heeft, verder niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die in se erin bestaan om bij haar partner te blijven hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

De bestreden beslissing leidt er niet toe dat de verzoekster voorgoed gescheiden wordt van haar partner. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om op een later tijdstip, na afloop van het inreisverbod van drie jaar, het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven; de verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (RvS 4 mei 2007, nr. 170.806). Daarbij wenst de Raad nog op te merken dat de minister of zijn gemachtigde dit inreisverbod kan opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen in toepassing van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet.

Een tijdelijke scheiding en verwijdering leidt in beginsel niet tot een verbreking van relatie tussen de partners. Uit de verplichting om tijdelijk het grondgebied te verlaten en zich in regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving kan geen schending van artikel 8 van het EVRM afgeleid worden (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Daarenboven stelt de Raad vast dat door de bestreden beslissing niet wordt verhinderd dat de partner van verzoekster haar bezoekt in haar land van herkomst, noch dat verzoekster haar partner kan bezoeken in een ander land waarvan zij het grondgebied wel mag betreden. Raad wijst erop dat moderne communicatiemiddelen de verzoekster in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar partner en haar gezinsleven met hem verder te onderhouden.

Verzoekster maakt voorts geen melding van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders of in het land van herkomst wordt verder gezet en uitgebouwd.

Verzoekster toont aldus niet aan dat de bestreden beslissing een wanverhouding veroorzaakt heeft tussen haar belangen en de belangen van de Belgische staat. Een disproportionele belangenafweging wordt niet aangetoond.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt derhalve niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES